

РЕШЕНИЕ

№ 1449

гр. София, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-17, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диляна Господинова

при участието на секретаря Светлана Г. Кръстева
като разгледа докладваното от Диляна Господинова Търговско дело № 20211100902136 по описа за 2021 година

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правна квалификация с правна квалификация чл. 95б, ал. 1, т. 2 ЗАВП, чл. 95б, ал. 1, т. 3 ЗАВП и чл. 95 ЗАПС.

Ищцата Н. М. А. твърди, че е автор на романа със заглавие „С.-П.С. неканоничната светица“, който е издаден през 2014 г. от издателство „Факел“. Посочва, че историята в романа е изцяло измислена от нея, като в издадената книга не са възпроизведени записки на лицето Б.П., което всъщност е герой от романа, в който авторът, сътворявайки художествената фабула на своята история, е използвал похват, който да разгръща и създава цялостни сюжетни линии през погледа на човек, за когото действително има данни, че е лекуван от С. Д.а. Ищцата твърди, че през 2019 г. ответникът Л. Д. М. издава книга със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“, в която като автор е посочено лицето Б.П.. Художественият текст на това произведение е напълно идентичен с текста на първата част от романа, на който ищцата е автор. Ответникът е издал посоченото произведение, без да е поискано разрешението на ищцата, без да е посочено нейното име като негов автор и без да е заплатено авторско възнаграждение за ползване на произведението. Той разпространява книгата, като призовава за извършване на дарения за това по лична негова банкова сметка. Ищцата сочи, че в резултат от описаното деяние са му причинени вреди, изразяващи се в пропускане на възможността да увеличи имуществото си с дължимото възнаграждение за ползване на авторското произведение, които са в размер на 7 500 лв. Твърди, че е претърпяла и неимуществени вреди под формата на отрицателни емоции от накърненото ѝ достойнство като автор от това, че неправомерно се използва нейно авторско произведение, както и че то се разпространява безплатно, а същевременно

от него се облагодетелства ответникът, който чрез надпис върху самата книга призовава за извършване на дарения по лична негова банкова сметка. Поради изложеното ищцата моли съдът да осъди ответника да преустанови нарушението на авторските ѝ права върху романа, със заглавие „С.-П.С. неканоничната светица“, извършвано чрез издаването му под заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“, както и да ѝ заплати сума в размер на 7 500 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на нарушението и сума в размер на 2 500 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на нарушението, както и да постанови изземване и унищожаване на всички тиражи на книгата „Преподобна С. неканонизираната българска светица“. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът по исковете - Л. Д. М., ги оспорва. Твърди, че ищецът не е автор на описания в исковата молба роман. Заявява, че този роман не е издаден през 2014 г. от издателство „Факел“. Посочва, че описаното в исковата молба произведение не представлява роман, тъй като съдържащите се в него текстове за Преподобна С. Д.а се разпространяват свободно в обществото преди 2014 г. сред нейни последователи и такива на Петър Дънов. Ответникът твърди, че не е издавал описаното в исковата молба произведение през 2019 г. под заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“, нито пък е давал съгласието при неговото издаване да бъдат посочени личните му банкови сметки. Поради изложеното моли предявените икове да се отхвърлят. Претендира присъждане на направените в производството разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди в тяхната съвкупност, както и във връзка със становищата на страните и техните възражения, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

При съобразяване на фактите, посочени в исковата молба и заявления с нея петитум е видно, че предмет на разглеждане в настоящото производство са предявени три иска по Закона за авторското право и сродните му права /ЗАПСП/, с които ищецът защитава авторско право върху произведение, което твърди да притежава срещу извършено от ответника нарушение на това право. Във фактическия състав на всички предявени пред съда отделни права, с които ищецът защитава своето авторско право, се включват няколко общи елемента, поради което съдът ще разгледа общо въпроса дали по делото се доказва те да са настъпили. Те са следните: 1) че описаното в исковата молба произведение е обект на авторското право; 2) че ищецът е автор на това произведение; 3) че ответникът е извършил виновно такива действия, които могат да бъдат квалифицирани като нарушение на авторското право, чийто титуляр е ищецът.

Първите предпоставки, които следва да са налице, за да бъдат уважени всички предявени икове за защита на нарушеното авторско право, е в производството да бъде доказано, че описаното в исковата молба произведение е обект на авторското право, както и че ищецът е автор на това произведение.

В чл. 3, ал. 1 ЗАПСП е предвидено, че обект на авторското право е всяко произведение на литературата, изкуството и науката, което е резултат на творческа дейност и е изразено по какъвто и да е начин и в каквата и да е обективна форма, като в тази норма в десет точки е направено примерно, а не изчерпателно, изброяване на видове произведения, които представляват обект на авторското право, сред които в чл. 3, ал. 1, т. 1, предл. 1 ЗАПСП са посочени и литературните произведения. При тълкуване на посочените правни норми във връзката им една с друга се налага изводът, че едно литературно произведение представлява обект на авторското право тогава, когато то отговарят на посочените в чл. 3, ал. 1 ЗАПСП условия, а те са то да е резултат от творческата дейност на определено физическо лице и да е изразено в обективна форма.

От твърденията, изложени в исковата молба, е видно, че произведението, на което ищецът твърди да е автор, представлява роман със заглавие „С.-П.С. неканоничната светица“. Романът по своята същност е един от видовете литературни произведения, които са художествени и научни. Той е художествено произведение, което се характеризира с това, че е написано в проза, обикновено е голямо по обем и има сложен сюжет, като в него се описва живота в разнообразните му страни и проявления и се дава подробна характеристика на героите и се обрисуват техните съдбите. Следователно романът като вид литературно произведение може да бъде обект на авторското право.

За да отговори на въпроса дали описаното в исковата молба произведение представлява роман, както се твърди, т.е. дали има описаните в предходния абзац характеристики, съдът съобразява, че по делото е представена книга, която се сочи, че обективира във форма това произведение, което е със заглавие „Съвършената“ и подзаглавие „Преподобна С. неканоничната светица“. При запознаване със съдържанието на това произведение съдът намира, че то е написано в проза, като в него се описват живота и характеристиките на един главен герой, който е лицето Преподобна С., която е пророчица и мъченица. То не съдържа научни факти, а текст, с който чрез литературни похвати се внушават чувства и идеи, като изнасянето на определени факти е използвано само за да се постигнат тези внушения у читателя. Следователно това произведение има характеристиките на роман, който, както се посочи, е вид литературно произведение – художествено произведение. Това означава, че описаното в исковата молба произведение може да бъде обект на авторското право съгласно чл. 3, ал. 1, т. 1, предл. последно ЗАПСП.

Създаването на един роман винаги е резултат от извършване на интелектуална и творческа дейност на едно лице по измисляне на сюжет и пресъздаване на този сюжет в текст, използвайки различни литературни похвати. Ето защо съдът намира, че процесният роман представлява литературно произведение, което е създадено в резултат на творческата дейност на определено физическо лице. Трябва да се посочи, че твърденията на ответника, че съдържащите се в това произведение текстове за Преподобна С. са такива, които са съществували преди неговото създаване и са се разпространявали свободно в обществото, са недоказани в процеса. Тези факти не се установяват от разпита на доведения в производството от ответника свидетел С.Д.К., защото съдът счита, че неговите показания

относно това от кога са известни текстовете, които са част от съдържанието на процесния роман, както и от кого изхождат, са недостоверни. Това е така, тъй като този свидетел сочи, че има информация за тези обстоятелства поради притежавани от него „способности по вътрешен път да контактува“, а не се позовава на негови лични наблюдения за определени факти относно това как и кога е възприел за първи път конкретни текстове, които са част от процесния роман. Други доказателства за това, че всички или част от текстовете, които съставляват процесното литературно произведение, представляват общодостъпни текстове, които се разпространяват в обществото от години, няма представени по делото. Трябва да се посочи, че дори и по отношение на някаква част от текстовете в произведението със заглавие „Съвършената. Преподобна С. неканоничната светица“ да беше доказано, че те са известни такива в обществото от дълъг период от време, това не означава, че тяхното включване в романа не е резултат от творческата дейност на едно физическо лице, защото дейността по вплитане на общоизвестни истории в изграден сюжет за живота на едно лице и свързването им чрез различни литературни похвати в един общ художествен текст също е творческа. С оглед на това съдът счита, че процесното литературно произведение е резултат от творческата дейност на определено физическо лице, поради което и доколкото е изразено в обективната форма на отпечатана книга, то отговаря на посочените в чл. 3, ал. 1 ЗАПСП условия и следователно представлява обект на авторското право.

В чл. 5 ЗАПСП е предвидено, че авторът на едно произведение, което се ползва със закрила по този закон, е физическото лице, в резултат на чиято творческа дейност то е създадено. В чл. 6, ал. 1 ЗАПСП е установена оборима презумпция за авторство. Съгласно тази норма до доказване на противното за автор на произведението се смята лицето, чието име или друг идентифициращ знак са посочени по обичайния за това начин върху оригинала на произведението, копия или екземпляри от него и/или техните опаковки.

От събраните в производството доказателства се установява, че романът със заглавие „Съвършената. Преподобна С. неканоничната светица“, който е предмет на предявеното в процеса авторско право, е отпечатан през 2014 г. в книга, издадена от издателство „Факел“. Това е видно от представената от ищеца книга, която по делото е обозначена като доказателство № 1. В това печатно издание като автор на романа е посочено физическото лице Н. А., като това е записано на стр. 2 от книгата. Името на Н. А. е записано и на предната външна корица на книгата, над заглавието на романа, което е обичайният начин за посочване на автора на едно литературно произведение, което е изразено във формата на книга. Това означава, че по делото е доказано обстоятелството, че при разгласяването пред публика на процесния роман чрез отпечатването му в книга през 2014 г., върху него е посочено името на ищцата Н. А. като негов автор. Следователно в случая са осъществени всички фактите от диспозицията на правната норма на чл. 6, ал. 1 ЗАПСП и при прилагане на установената с нея презумпция следва да се заключи, че ищецът е физическото лице, което е автор на романа със заглавие „Съвършената. Преподобна С. неканоничната светица“. Оборването на тази презумпцията е поставено в доказателствена тежест на ответника в производството, който за да направи това, трябва да установи в процеса при

условията на пълно и главно доказване, че друго конкретно посочено физическо лице, е автор на процесното произведение. По делото обаче от ответника не са представени доказателства за установяване на този факт. Той не се доказва и от показанията на свидетеля С.Д.К., който в разпита си пред съда, заявява, че автор на текстовете, които съставляват първа част от процесния роман, е лицето С. Преподобна. Показанията му в тази част обаче, както вече се посочи, са напълно недостоверни, защото лицето сочи, че има информация кой е автор на текста на произведението, която е получил във връзка със способността, която има, да контактува по вътрешен път. Това не представлява достоверен източник на познание, какъвто биха били непосредствените възприятия на свидетеля за начина на протичане на творческия процес по създаване на конкретното произведение. Това, че С. Преподобна е автор на текстове, които са част от процесния роман, не би могло да бъде и достоверен факт, защото тя е главен герой на романа, разказващ за нейния живот и дарби, като за нея е общоизвестно, че е жена, българка по произход, която е смятана за ясновидка и лечителка и е живяла в периода 1883 г. – 1933 г., като няма общоизвестна информация тя да е водила записки за живота си и да е създавала биографични текстове. В показанията си свидетелят Калайджиев сочи, че авторът на текста на процесното произведение го предава на лицето Б.П., за която обаче не са събрани доказателства да е реално физическо лице, който факт се оспорва от ищеца, поради което няма как и да се приеме, че това лице е автор на процесния роман. Фактите, които изнася пред съда свидетелят К. се и опровергават от всички други събрани в производството доказателства, включително тези, събрани чрез показанията на доведената от ищеца свидетелка Р. Н.К., която сочи, че Н. А. е автор на процесния роман, като възпроизвежда пред съда подробно факти от процеса на създаване на произведението от това физическо лице, които са последователни, логично свързани и се основават на лични възприятия, а не на свръхестествени способности, какъвто е източникът на знание у свидетеля Калайджиев.

Предвид изложеното се налага крайният извод, че ищцата Н. А. е създала чрез своята творческа дейност романа със заглавие „Съвършената. Преподобна С. неканоничната светица“, т.е. е негов автор и като такъв е носител на абсолютното авторското право върху това произведение и се ползва от закрилата, предвидена в ЗАПСП. Ето защо и съдът трябва да отговори на въпроса дали от ответника Л. Д. М. са извършени такива действия, които могат да бъдат квалифицирани като нарушение на авторското право, чийто титуляр е ищецът.

Авторското право е комплексно и включва в своето съдържание отделни имуществени и неимуществени права. В чл. 18, ал. 1 ЗАПСП е уредено едно от основните имуществени права на автора, които са част от сложното авторско право. В тази норма е предвидено, че авторското право включва изключителното право на автора да използва създаденото от него произведение и да разрешава използването му от други лица, освен в случаите, за които този закон разпорежда друго. Следователно всяко едно използване на обект на авторското право от лице, различно от неговия титуляр, без съгласието на последния и без законът да допуска използването му независимо от неговата воля,

представлява нарушение на това право. Легална дефиниция на термина използване на произведението, което е обект на авторското право е дадена в чл. 18, ал. 2 ЗАПСП, в която е посочено, че за такова се смятат действия като изброените в 11 точки, сред които са и следните: съгласно чл. 18, ал. 2, т. 1 ЗАПСП това са действията по възпроизвеждане на произведението, като терминът възпроизвеждане е дефиниран в § 2, т. 3 от ДР на ЗАПСП като прякото или непрякото размножаване в един или повече екземпляри на произведението или на част от него, по какъвто и да е начин и под каквато и да е форма, постоянна или временна, включително запаметяването му под цифрова форма в електронен носител; съгласно чл. 18, ал. 2, т. 2 ЗАПСП това са и действията по разпространение сред неограничен брой лица на оригинала или екземпляри от произведението, като терминът разпространение на произведение е дефиниран в § 2, т. 4 от ДР на ЗАПСП като продажбата, замяната, дарението, даването под наем, както и съхраняването в търговски количества, а също и предложението за продажба или даване под наем на оригинали и екземпляри от произведението.

По делото е представена и втора книга, която е обозначена като доказателство № 2, с която е извършено отпечатване на едно литературно произведение със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“. От основното и допълнително заключение на изготвената по делото съдебно-филологическа експертиза се установява, че текстът в тази книга и част от текста на романа със заглавие „Съвършената. Преподобна С. неканоничната светица“ /от стр. 5 до стр. 151/, са идентични във фактологично-съдържателно отношение, тъй като е налице пълно съвпадение в представените в двата текста факти и събития, като идентична е и хронологията, която се следва в двата текста, и те са с преобладаващо идентичен лексикален състав. Вещото лице е констатирало, че разликите, които има между двата текста са основно от композиционно естество, като се изразяват в следното: 1) в текста на произведението със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“ има премахнати отделни части от изречения, които са налични в процесния роман, като те са само на шест места; 2) в текста на произведението, отпечатано в книга № 2, някои архаични думи, използвани в романа на Н. А., са заменени със съвременни такива, които им съответстват по смисъл; 3) в произведението със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“ има присъединени някои параграфи, които в процесното литературно произведение са самостоятелно обособени; 4) бележките под линия, които са налични в процесния роман, са включени в основния текст в произведението, отпечатано във втората книга; 5) в произведението, отпечатано в книга № 2, са препоредени отделни текстове. Експертът е констатирал и разлики в двата текста в пунктуационно отношение, които се изразяват в различна пунктуация при предаване на речта на Преподобна С., в това, че в текста на произведението със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“ са премахнати значителен брой многоточия, които изразяват паузи в речта или недоизказани факти и емоции, които са използвани в текста на романа на Н. А.. Съдът кредитира тези изводи на вещото лице, направени в двете заключения, като подробно мотивирани и дадени в рамките на неговите специални знания като филолог. При възприемане на двата текста от читателите това, което прави основно

впечатление са представените с тях факти, събития и герои, както и лексикалният състав на текстовете, чрез които се представя на читателя живота на основния герой Преподобна С. чрез разказа на герой с наименование Б.П., която е излекувана от светицата. Използваната в текста пунктуация, похвата за обясняване на думи и събития чрез бележки под линия, разделяне на текстовете в отделни параграфи, са допълнителни елементи на текста на литературното произведение, които не са определящи и запомнящи се за читателя. Не е определящо при възприемане на текстовете на произведенията от читателя и това, че при преобладаващо еднакъв текст в двете книги, се наблюдават разлики, изразяващи се основно в замяна на архаични думи с по-съвременни такива и премахване на малка част от шест изречения, защото тези разлики се наблюдават на малко места в двата текста и не са значими за развитието на сюжета и за литературните похвати и художествен език, чрез които той е пресъздаден на читателя. Ето защо и за да се определи дали в двете книги са възпроизведени различни или еднакви произведения, трябва да се изходи от установеното от вещото лице, изготвило филологичната експертиза, съпадението на текстовете във фактологично-съдържателно отношение, защото именно чрез разказаните факти, събития и съдържанието на текста, чрез който те са предадени, читателите възприемат едно литературно произведение. След като в случая точно тези елементи съпадат напълно, то се налага изводът, че двете представени по делото книги съдържат едно и също произведение. Доколкото втората книга, книга, обозначена като доказателство № 2 в делото, е издадена през месец януари 2019 г., а процесният роман е издаден за първи път през 2014 г., то трябва да се заключи, че във втората книга е възпроизведена част от романа на Н. А. със заглавие „Съвършената. Преподобна С. неканоничната светица“, т.е. с отпечатване на тази книга е направен екземпляр на литературното произведение, върху което ищцата притежава авторски права. По този начин е извършено възпроизвеждане на това произведение, което представлява използване по смисъла на чл. 18, ал. 2, т. 1 ЗАПСП.

Съдът счита, че от показанията на разпитаните по делото свидетели Р. Н.К. и С.Д.К. се установява, че книгата, върху която е изписано заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“ и която възпроизвежда част от литературното произведение, чийто автор е ищцата, е разпространена сред неограничен кръг правни субекти. Свидетелката Р. К. посочва, че тази книга е предлагана за продажба в интернет страница с наименование „книжен пазар“. При извършена от съда проверка за продавани книги в електронен магазин на адрес <https://knizhen-pazar.net> се установява, че и към момента се предлага за продажба книга, която е със същите отличителни белези, като тази, обозначена като доказателство № 2 по делото – същата е корицата на книгата, същото е заглавието, като върху нея е записано и името Б.П. и че са записки от 1933 г., какъвто надпис има и върху представената по делото втора книга, възпроизвеждаща процесното литературно произведение. Ето защо съдът счита, че показанията на свидетелката К. трябва да се кредитират като достоверни и да приеме, че от тях се доказва, че екземпляри на процесния роман са предлагани за продажба. Свидетелят С.К. също изнася пред съда обстоятелства за това, че книгата, обозначена като доказателство № 2 в делото, се

разпространява сред неограничен кръг лица, макар и по различен начин от този, посочен от свидетелката К.. Той заявява в разпита си пред съда, че тази книга се разпространява безплатно, т.е. чрез дарение, като се дава на хора от негови приятели, един от които е Л. М., както и на фермерски базари и на панаири на книгата. Ето защо съдът намира, че по делото е доказано, че са извършени действия по разпространение на екземпляри от процесното литературно произведение, отпечатано в книга със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“, сред неограничен кръг лица чрез предлагането им за продажба и чрез дарение, което представлява използване по смисъла на чл. 18, ал. 2, т. 2 ЗАПСП.

На следващо място съдът трябва да отговори на въпроса дали ответникът е лицето, което се доказва, че е извършило описаните действия по възпроизвеждане на процесното литературно произведение чрез отпечатването му през 2019 г. в книга със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“ и по неговото разпространение сред неограничен кръг лица. Този факт се оспорва от ответника в представения по делото писмен отговор, поради което неговото установяване в процеса при условията на пълно и главно доказване е поставено в тежест на ищцата, която черпи благоприятни от неговото осъществяване правни последици.

В книгата, обозначена като доказателство № 2 по делото, не е посочено кой правен субект е издал включеното в нея литературно произведение. На задната корица на тази книга е записано името на едно физическо лице, което е Л. М.. Това име обаче е посочено като титуляр на банкови сметки, по които се събират средства за т.нар. безсребърно разпространение на тази книга и на други книги, свързани с историята и учението на Петър Дънов, а не за отпечатването на такива книги. Следователно само от този запис върху корицата на книгата при липса на други доказателства няма как да се направи извод, че физическото лице Л. М. е извършило действията по отпечатване на част от процесния роман в един или много на брой екземпляри. А други доказателства за установяване на този факт няма ангажирани от ищеца, като дори напротив, в производството са събрани такива, от които се установяват обстоятелства, които разколебават извода, че точно Л. М. е отпечатал част от процесното литературно произведение в книгата, обозначена като доказателство № 2 по делото. В показанията си свидетелят С.Д.К. сочи, че е издател от 1992 г., като издателството, което той има, е с наименование „Хелиопол“ и представената по делото книга, обозначена като доказателство № 2, е издадена именно от това издателство, а не от физическото лице Л. М.. В тази насока са и данните от информацията, която е вписана в националния регистър на издаваните книги в България, който се води от Националната библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“, в който има данни за регистрирана книга със заглавие „Преподобна С. – неканонизираната българска светица“ и с подзаглавие „Записки на Б.П.“, чийто издател е издателство „Хелиопол“ с отговорно лице свидетелят С.Д.К.. Същевременно от предоставената от Националната библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“ информация е видно, че липсва подадено от ответника Л. М. заявление за регистрация в този регистър на произведение с това заглавие. Доколкото във вписаните в регистъра данни

е посочено, че книгата със заглавие „Преподобна С. – неканонизираната българска светица“ е с дата на издаване 31.07.2020 г., а тази, обозначена като доказателство № 2 по делото, е издадена през месец януари 2019 г. съгласно записаното в нея, то може да се заключи, че двете книги е възможно да бъдат издадени от съвсем различни правни субекти. Това разминаване в датите на издаване обаче може да се дължи и на факта, че и двете книги са отпечатани от издателство „Хелиопол“, като през 2019 г. е отпечатан първи тираж, а през 2020 г. втори и първият не е надлежно регистриран във водения в Националната библиотека регистър. По делото няма представени доказателства, от които да може да се направи с категоричност един от двата извода, поради което съдът намира, че от предоставената информация от Националната библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“ не се установява при условията на пълно и главно доказване кой правен субект е издал книгата, обозначена като доказателство № 2 по делото, но от тази информация се разколебава извода за това, че е настъпил твърдения от ищеца факт, който е, че Л. М. е извършил действията по отпечатване на тази книга, съдържаща част от създаденото от Н. А. произведение, който факт остава недоказан по делото.

Предвид изложеното и при прилагане спрямо ищеца на неблагоприятните последици от неангажиране на достатъчно доказателства съдът следва да приеме, че ответникът Л. М. не е извършил действия по възпроизвеждане на процесния роман, върху който за ищцата е възникнало авторско право, като го е размножил през 2019 г., отпечатвайки го в книга със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“, обозначена като доказателство № 2 по делото.

Съдът счита, че от събраните по делото доказателства се установява, че ответникът Л. М. е извършил действия по разпространение на книгата със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“, обозначена като доказателство № 2 по делото, сред неограничен брой лица, като е дарявал тази книга, съдържаща част от създадения от ищцата роман, което е една от формите, в която може да се осъществи разпространението на произведение съгласно § 2, т. 4 от ДР на ЗАПСП. Това се установява на първо място от фактите, изнесени в разпита пред съда от свидетеля С. К. който посочва, че е давал на ответника екземпляри от тази книга, за да я разпространява сред хората безвъзмездно, като изрично заявява, че през 2020 г. Л. М. е изразил желание да разпространява книгата, с оглед на което свидетелят му е дал 1 000 броя от нея.

Извод за това, че ответникът е извършил действия по разпространяване на книгата със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“, обозначена като доказателство № 2 по делото, съдът прави и от надписите на задната корица на това печатно издание. Както беше посочено там е записано, че книгата се разпространява безсребърно, като са поместени банкови сметки с титуляр Л. М. с цел да могат лицата, които са получили тази книга безвъзмездно и имат желание и финансови възможности за това да дарят средства за извършваното безвъзмездно разпространение на книгата и на други книги на Учителя Петър Дънов. След като върху самата книга е посочено, че средства за нейното разпространение, се набират чрез дарения по банкова сметка, чийто титуляр е ответникът Л.

М., то трябва да се приеме, че именно това лице извършва действията по разпространение, за които се набират средствата.

С оглед на изложеното съдът приема, че по делото е доказано, че действията по разпространение сред неограничен кръг лица на част от литературното произведение „Съвършената. Преподобна С. неканоничната светица“, чийто автор е ищецът, чрез даряването на екземпляри от него, отпечатани в книга със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“, обозначена като доказателство № 2, са извършени от ответника Л. М.. В производството не се установява това лице да е извършвал действия по разпространение на процесния роман като е продавало книгата, в която е отпечатан част от него, в интернет базиран магазин, тъй като няма събрани доказателства, от които да е видно кой правен субект е предлагал книгата за продажба в електронен магазин на адрес <https://knizhen-pazar.net> /факти в тази насока не установяват и от разпита на свидетелката Р. К., която не сочи кое лице е предлагало за продажба процесния роман в посочения електронен магазин/.

При тълкуване на чл. 35 ЗАПСП се налага изводът, че за да бъде правомерно използването на едно произведение, което е обект на авторското право, трябва да е налице предварително съгласие на автора за това, освен когато законът предвижда друго – друго е предвидено в чл. 24 и чл. 25 ЗАПСП, в които норми са регламентирани случаите, при които е допустимо използването на едно произведение без съгласие на автора. От това следва, че за да се квалифицира поведението на Л. М. по използване на процесното литературно произведение като нарушение на авторското право върху него, трябва да се установи, че то е осъществено без съгласието на неговия автор.

Нормата на чл. 35 ЗАПСП, в която е предвидена необходимостта от даване на съгласие на автора, за да може всяко едно трето лице да използва неговото произведение е в Глава седма „Използване на произведенията“, Раздел I „Общи разпоредби“ от ЗАПСП, в която част на закона са и разпоредбите, уреждащи сключването на договор за използване на авторското произведение, задължителните елементи на неговото съдържание, действието и срока му, както и възможността и начина, по който може да бъде развален /чл. 36 – чл. 39 ЗАПСП/. От систематичното място на чл. 35 ЗАПСП и при тълкуването на тази норма във връзка с останалите такива, които се намират в същия раздел и глава от закона, следва да се заключи, че съгласието на автора за използване на неговото произведение от ползвателя трябва да бъде дадено чрез сключване на договор за използване по смисъла на чл. 36 ЗАПСП. Съгласието за използване е възможно да бъде дадено и чрез сключване на издателски договор, на договор за публично представяне, на договор за използване по безжичен път по чл. 57 ЗАПСП, на договор за публично изпълнение по чл. 58 ЗАПСП, на договор за публикуване в периодично издание по чл. 59 ЗАПСП, но тогава се отстъпва само правото да се извършват отделни действия, които представляват използване на авторското произведение, а не всички възможни такива. Даването на съгласие не може да бъде направено по какъвто и да е друг начин, включително с едностранно изявление на автора, отправено до лицето, ползващо произведението, нито чрез конклюдентни действия на

автора. Доколкото обаче в чл. 36 ЗАПСП не е предвидена писмена форма за сключване на договора за използване, то трябва да се приеме, че той е неформална и консенсуална сделка и волеизявленията за постигането на съгласие по основните елементи от неговото съдържание могат да бъдат изразени и устно от насрещните страни по него /изключение от това правило в ЗАПСП е регламентирано единствено за издателския договор, за който в чл. 46 ЗАПСП е установена писмена форма, в която той трябва да бъде сключен, за да е действителен и да породи правни последици/.

По делото от ответника не се твърди и не се представят доказателства, че от автора на описания в исковата молба роман, който е ищцата Н. А., е дадено съгласие за осъществяването от него ползване на това произведение по предвидения в закона ред – чрез сключване на издателски договор или на договор за използване. Следователно действията на ответника по използването на романа, осъществено чрез разпространяване на част от него сред неограничен кръг правни субекти, са извършени без съгласие на автора и следва да се квалифицират като нарушение на имущественото право по чл. 18 ЗАПСП, което е част от съдържанието на притежаваното от Н. А. авторско право върху него.

Както беше посочено, авторското право включва в своето съдържание и неимуществени права, които възникват за автора. Те са тези, посочени в чл. 15 ЗАПСП, сред които е и правото на автора по чл. 15, ал. 1, т. 4 ЗАПСП да иска името му, псевдонима му или друг идентифициращ го авторски знак да бъдат обозначаващи по съответния начин при всяко използване на произведението.

Ответникът не твърди и не представя доказателства за това, че при извършване на действие по разпространение на част от създадения от Н. А. роман със заглавие „Свършената. Преподобна С. неканоничната светица“ е посочвал по някакъв начин името на това лице като автор на произведението или че е обозначаващ това лице като автор на произведението с някакъв идентифициращ го знак. Ето защо съдът намира, че тези факти не са се осъществили, което означава, че при използването на процесното произведение от ответника е нарушено и неимущественото право на ищцата А. по чл. 15, ал. 1, т. 4 ЗАПСП, което е част от съдържанието на притежаваното от нея авторско право.

Нарушението на авторското право предполага наличието и на субективна страна. Това следва от общите норми на гражданското право, уреждащи деликтната отговорност, както и от разпоредбата на чл. 95г, изр. 2 ЗАПСП, в която е предвидено изрично, че отговорност на юридическите лица и на едноличните търговците за нарушаване на права по ЗАПСП възниква, когато нарушението е извършено виновно от лицата, които ги представляват, съответно от техни служители или от лица, наети от тях. В чл. 95г, изр. 2 ЗАПСП е установена оборима презумпция за наличие на вина при извършване на нарушение на авторското право, като доказателствената тежест за нейното опровергаване се носи от ответника. За да се счете, че презумпцията за вина е оборена ответникът трябва да представи доказателства, от които да е видно, че той не е могъл да знае, че извършва действия, с които нарушава чуждо авторско право, като тази невъзможност се дължи на наличието на външна обективна причина за това, а не е в резултат на неполагане на дължимата от него грижа да

провери кой е носителят на авторското право върху конкретно произведение, както и дали е получил предварително писмено съгласие от автора да използва това произведение.

За да отговори на въпроса за това каква е дължимата грижа, която ответникът е трябвало да положи при използване на процесното литературно произведение и оттам дали е оборена установената в закона презумпция за вина, съдът съображава на първо място, че доколкото всеки един роман представлява литературно произведение, което е създадено в резултат на извършена творческа дейност на определено физическо лице, то ответникът е бил длъжен да знае, че процесният роман със заглавие „Свършената. Преподобна С. неканоничната светица“ е обект на авторското право, което се притежава от конкретно физическо лице. Ето защо и неговото незнание за това не би могло да бъде извинително. С оглед на това и дължимата грижа, която ответникът е трябвало да положи при използване на този роман, изисква да извърши проверка във всички възможни източници за това кой е негов автор, както и за това какви са условията, за да получи съгласие за неговото използване и дали за това трябва да се обърне към съответния автор или към друг правен субект, който е получил изключителното право да го използва. Такава проверка е възможно да се направи в интернет пространството, в което е налице многобройна информация за издаден през 2014 г. от издателство „Факел“ роман със заглавие „Свършената. Преподобна С. неканоничната светица“, чийто автор е Н. А.. Тази проверка е можело да се извърши и в националния регистър на издаваните книги в България, който се води от Националната библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“, информацията от който е публично достъпна в интернет и в който има данни за регистрирана през 2014 г. книга със заглавие „Свършената“ и с подзаглавие „Преподобна С. неканоничната светица“, чийто автор е Н. А.. При получаване на информация за тази книга ответникът е можел да се запознае и с нейното съдържание или като я закупи, или след посещение в библиотека и да установи, че произведението, което разпространява през 2020 г., е създадено през 2014 г. от лицето Н. А.. Следователно за да се направи извод, че ответникът не е действал небрежно при извършване на нарушението на процесното авторско право, следва да бъде доказано, че преди да използва процесното литературно произведение, той е предприел всички описани възможни действия по проверка за това кой е неговия автор и след това по получаване на предварително съгласие от автора за неговото разпространение сред неограничен кръг правни субекти. По делото обаче не се твърди от ответника и не се представят доказателства, че той е предприел каквито и да било действия да извърши необходимата проверка за съществуването на романа и за неговия автор, както и да потърси лицето Н. А. за получаване на съгласие да разпространява създаденото от нея произведение чрез дарение на лица. Ето защо съдът приема, че Л. М. не е положил дължимата грижа за установяване на автора на роман със заглавие „Свършената. Преподобна С. неканоничната светица“ и за получаване от него на съгласие за използването му. Това означава, че презумпцията за вина не е оборена и трябва да се приеме за доказано, че ответникът е действал виновно при осъществяването на неправомерно използване на процесното литературно произведение, което е обект на авторско право и се ползва със защита.

В обобщение следва да се посочи, че по делото се доказва осъществяването на всички елементи от обективна и субективна страна на извършено от ответника Л. М. нарушение на авторското право на Н. А. върху описаното в исковата молба литературно произведение.

По иска с правна квалификация чл. 95б, ал. 1, т. 2 ЗАвП:

За да бъде основателен предявеният иск с правна квалификация чл. 95б, ал. 1, т. 2 ЗАвП за осъждане на ответника да преустанови нарушението, извършено от него върху авторското право на ищцата върху литературното произведение със заглавие „Съвършената. Преподобна С. неканоничната светица“, трябва да бъде установено, освен извършването на това нарушение, което се доказва в производството, но също така и това, че към датата на приключване на устните състезания пред съответната инстанция ответникът продължава да извършва тези действия, които представляват нарушение на изключителното право на ищеца. Доказването в процеса на този факт е поставено в тежест на ищеца, който е страната, която черпи благоприятни правни последици от неговото осъществяване. В тази насока се е произнесъл и Върховният касационен съд с решение, постановено по реда на чл. 290 ГПК – Решение № 218 от 16.06.2015 г., постановено по т.д. № 199/2014 г. по описа на ВКС, I т.о.

В производството от Н. А. няма представени никакви доказателства, от които да се установява, че след датата на подаване на исковата молба и към 16.11.2022 г., когато са проведени устните състезания по настоящото дело, Л. М. продължава да извършва действия по разпространяване на част от процесния роман със заглавие „Съвършената. Преподобна С. неканоничната светица“. Това не се установява от показанията на свидетеля С. К. който е единственият от всички разпитани свидетели, който изнася факти за извършване на действия по разпространение на процесния роман конкретно от ответника Л. М. /останалите разпитани в производството свидетели изобщо не посочват в своите показания кой правен субект е разпространявал създаденото от ищцата произведение пред неограничен кръг лица/. В разпита си пред съда свидетелят Калайджиев заявява, че е предоставил за разпространение на ответника М. 1 000 броя от книгата, със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“, обозначена като доказателство № 2 по делото, но изрично конкретизира, че това е станало през 2020 г., т.е. като време преди сезиране на съда с предявените иски за защита на авторското право на ищцата. В показанията си този свидетел заявява още, че и към настоящия момент предоставя на Л. М. книги за разпространение, но не сочи това да се отнася за спорната книга, а за книги, свързани с учителя Петър Данов, като например книга със заглавие „Живот за цялото“, които представляват екземпляри на литературни произведения, различни от процесното.

След като по делото не се доказва, че ответникът Л. М. продължава да извършва нарушение на авторското право на ищцата върху роман със заглавие „Съвършената. Преподобна С. неканоничната светица“ като го разпространява сред неограничен кръг правни субекти без съгласие на неговия автор, то трябва да се заключи, че предявеният иск по чл. 95б, ал. 1, т. 2 ЗАвП е неоснователен и като такъв трябва да се отхвърли.

По иска с правна квалификация чл. 95 ЗАПСП:

За да се приеме, че в полза на ищцата Н. М. А. е възникнало правото да получи обезщетение от ответника по чл. 95 ЗАПСП, в производството трябва да бъде доказано, освен извършването на нарушение на притежаваното от нея авторско право, и това, че тя е претърпяла вреди, които са пряка и непосредствена последица от извършеното нарушение. Ищцата твърди, че претърпените от нея вреди са два вида: неимуществени вреди и имуществени вреди, изразяващи се в неполучено възнаграждение за осъщественото използване на литературното произведение, т.е. такива, които имат характера на пропуснати ползи. Ето защо съдът трябва да отговори на въпроса дали описаните вреди са настъпили и дали те са в пряка причинна връзка с извършеното от ответника нарушение.

Обезщетяването на вреди под формата на пропуснати ползи се допуска само тогава, когато по делото бъде доказано, че за ошетеното лице е съществувала сигурност за увеличаване на имуществото, която сигурност не се предполага, а подлежи на пълно и главно доказване от ищеца.

В чл. 19 ЗАПСП е предвидено, че авторът има право на възнаграждение за всеки вид използване на създаденото от него произведение и за всяко поредно използване от същия вид. Получаването на това възнаграждение от притежателя на авторското право върху едно произведение зависи единствено от това дали е сключен договор за използване по чл. 36 ЗАПСП или издателски договор по чл. 43 ЗАПСП, в случаите на възпроизвеждане и разпространение на едно литературно произведение, като то не е обусловено от настъпването на каквото и да е друго обстоятелство. Това означава, че винаги е налице сигурност, че авторът би увеличил имуществото си с възнаграждението за осъщественото използване на създадено от него произведение, ако с нарушителя беше сключен договор, с който на последния се предоставя правото да го използва. Следователно при липсата на такъв договор, неполученото от автора възнаграждение, дължимо за използване на създаденото от него произведение, винаги представлява реално настъпила вреда за притежателя на авторското право. Тази вреда е и пряка и непосредствена последица от нарушението, защото последното е единствената причина за невъзможността на автора да увеличи имуществото си с полагащото му се съгласно чл. 19 ЗАПСП възнаграждение. В този смисъл е практиката на ВКС, постановена по въпроса за това какви вреди би могъл да претърпи в резултат на извършено нарушение носителят на друго право на интелектуална собственост, а именно на правото на търговска марка, като уредбата в ЗМГО и ЗАПСП в тази насока е аналогична - решение № 22 от 10.05.2012 г., постановено по т.д. № 1157/2010 г. по описа на ВКС, II т.о.

С оглед изложеното и доколкото в случая нарушението, в резултат на което се твърди, че на автора на процесното литературно произведение са причинени имуществени вреди, се изразява в неговото използване от Л. М., без да е налице дадено съгласие за това по реда на ЗАПСП, то трябва да се приеме, че ищцата реално е претърпяла вреди под формата на пропуснати ползи, които се съизмеряват с дължимото и неполучено

възнаграждение за осъщественото използване, както и че тези вреди са пряка и непосредствена последица от нарушението.

Размерът на тези вреди се съизмерява с този на размера на възнаграждението, което Н. А., в качеството ѝ на автор на романа, би получила при законосъобразно развитие на правоотношенията между нея и ответника, т.е. при сключен между тях договор за използване на процесния роман съответно на издателски договор.

По делото липсват доказателства за размера на възнаграждението, което авторът на процесния роман би получил за неговото използване чрез разпространението му при сключен договор за това. От ищеца не са представени нито доказателства за средното възнаграждение, което се заплаща на автор на литературно произведение, като процесното, нито такива, от които да е видно при какво възнаграждение Н. А. е предоставяла на други правни субекти правото да разпространяват създадения от нея роман, например на търговеца, който стои зад дейността на издателство „Факел“. С оглед на това съдът трябва да приложи чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП вр. чл. 95, ал. 3 и ал. 4 ЗАПСП и да определи размера на обезщетението, което се следва на носителя на авторското право, в диапазона от 500 лв. до 100 000 лв.

Ищцата Н. А. претендира, че в резултат на извършеното от ответното дружество нарушение е претърпяла и неимуществени вреди. От събраните по делото гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Р. Н.К. и М.Л.Н. съдът счита за установено, че като е разбрала, че създаденото от нея произведение се разпространява без нейно съгласие, ищцата е преживяла негативни психически изживявания от това, че нейното авторско право е нарушено, изразяващи се в стрес и възмущение, които са довели и до нарушаване на мисълта ѝ и изваждането ѝ от творческия процес по създаване на други литературни произведения за период от около два-три месеца. Размерът на тези вреди се определя от съда по справедливост.

Съдът трябва да определи обезщетението, което се дължи на автора за причинените в резултат на нарушението вреди общо за всички видове вреди – и за имуществените и за неимуществените вреди. Това следва от разпоредбите на чл. 95, ал. 2 и ал. 3 ЗАПСП. В чл. 95, ал. 2 ЗАПСП изрично е предвидено, че обезщетението се дължи на носителя на авторското право за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от нарушението, т.е. дължи се едно обезщетение за всички претърпени вреди. В чл. 95, ал. 3 ЗАПСП е посочено, че видът на претърпените от автора вреди, т.е. дали те са имуществени или неимуществени, е едно от обстоятелствата, които съдът взема предвид при определяне на размер на дължимото обезщетение, но не е предвидено, че различните по вид вреди представляват различни обстоятелства, от които възникват отделни права за получаване на обезщетение за автора. В този смисъл е и произнасянето на ВКС по реда на чл. 290 ГПК – Решение № 106 от 11.07.2012 г., постановено по т.д. № 769/2011 г. по описа на ВКС, Т. К., II т.о.

При определяне размера на обезщетението на основание чл. 95, ал. 3 ЗАПСП съдът

трябва да вземе предвид всички обстоятелства, свързани с нарушението, пропуснатите ползи и неимуществените вреди, както и размерът на приходите, реализирани от нарушителя вследствие на нарушението, като съгласно чл. 95, ал. 4 ЗАПСП той е длъжен да определи такъв размер на обезщетението, който да въздейства възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на обществото. В тази връзка, на първо място, съдът съобразява, че по делото се доказва, че ищцата Н. А. е претърпяла както имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи от неполучено авторско възнаграждение, така също и неимуществени вреди, които вреди се изразяват в негативни психични преживявания, които се доказва, че са по-интензивни от обичайните такива, изживявани от всеки един автор, чието авторско право не е зачетено, защото ищцата е била стресирана, който стрес не е причинил обикновено безпокойство, а по-силно такова, което е довело дори до нарушаване на работния □ процес като творец, което е продължило около два – три месеца. От значение за определяне на размера на дължимото обезщетение е това, че по делото се доказва, че при нарушаване на имущественото право на ищцата, което е част от комплексното □ авторско право, ответникът е извършил само действия по разпространяване на екземпляри от процесното литературно произведение, но не и действия по възпроизвеждане на произведението. В производството се доказва и това, че ответникът е разпространявал част от процесния роман безвъзмездно и не е получавал приходи за това, като преведените по неговата сметка дарения във връзка с разпространението на книгата, които са в размер на 368 лв. и са установени от изводите, направени в заключението на изготвената съдебно-счетоводна експертиза, нямат характер на приходи от осъществяване на действия по разпространение, защото не представлява насрещна престация за придобитата книга. Това обстоятелство има значение за определяне по-нисък размер на дължимото обезщетение. Съдът трябва да вземе предвид и факта, че по делото се доказва, че ответникът М. е разпространявал част от създадения от ищцата роман в обем от 1 000 броя екземпляри, които не са малък брой, но от друга страна са ограничен такъв, както и че не се доказва това разпространение да продължава и след 2020 г., включително и към момента. При определяне размера на дължимото обезщетение съдът няма как да съобрази извършените от авторката А. продажби на процесното произведение и оттам да направи извод за начина, по който то е прието от читателите, защото твърдението на ищеца, че то е издадено в тираж от 5 000 броя, е недоказано по делото.

Предвид изброените обстоятелства съдът счита, че справедливият размер на обезщетението, което ще поправи претърпените от носителя на авторското право вреди и ще въздейства възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на обществото, каквото е изискването на чл. 95, ал. 4 ЗАПСП, възлиза на сумата от 4 000 лв. До този размер е основателен предявеният в процеса осъдителен иск по чл. 95 вр. чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП, като за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 10 000 лв. трябва да се отхвърли като неоснователен.

По иска с правна квалификация чл. 95б, ал. 1, т. 3 ЗАВП:

В чл. 95б, ал. 1, т. 3 ЗАВП е предвидено, че когато едно произведение се използва в нарушение на разпоредбите на този закон, носителят на правото или лицето, на което той е отстъпил изключително право за използване, може да иска по съдебен ред изземване и унищожаване на неправомерно възпроизведените екземпляри от произведението, както и на негативите, матриците, клишетата и други подобни, предназначени за възпроизвеждане на екземплярите. При тълкуване на тази правна норма във връзка с разпоредбата на чл. 18, ал. 2 ЗАВП съдът счита, че правото на носителя на авторското право да се защити с иска по чл. 95б, ал. 1, т. 3 ЗАВП е предоставен на негово разположение само тогава, когато нарушението, което е извършено се изразява в използване на създаденото от него произведение без съгласие само чрез една от проявите форми на използването, а именно чрез възпроизвеждане на произведението по чл. 18, ал. 2, т. 1 ЗАВП. Това е така, тъй като в чл. 95б, ал. 1, т. 3 ЗАВП се посочва изрично, че се изземват неправомерно възпроизведените екземпляри на произведението, както и други вещи, предназначени конкретно за дейността по възпроизвеждане на екземплярите, но не и екземпляри, които неправомерно се разпространяват или се използват по друг от посочените в чл. 18, ал. 2 ЗАВП начини или вещи, които служат за осъществяване на действия по използване на произведението по някой от другите начини, посочени в чл. 18, ал. 2 ЗАВП, различни от неговото възпроизвеждане. Ето защо и този иск не може да бъде уважен тогава, когато е доказано, че нарушението на авторското право на ищеца е извършено чрез осъществяване на действия по използване на произведението, което е негов предмет, различни от възпроизвеждане на произведението. В случая, както беше посочено в решението, по делото се доказва, че ответникът М. е нарушил авторското право на ищцата А. като го е използвал без нейно съгласие чрез извършване единствено на действия по разпространение на процесния роман, но не и чрез действия по възпроизвеждане на романа, която форма на използване, въпреки че се сочи в исковата молба, не се доказва да е извършена точно от ответника. Това означава, че предявеният срещу ответника М. иск по чл. 95б, ал. 1, т. 3 ЗАВП за изземване и унищожаване на неправомерно възпроизведените екземпляри на процесния роман е неоснователен. В допълнение към така изложените мотиви трябва да се посочи, че доколкото по делото са представени доказателства, от които се установява единствено, че ответникът е притежавал 1 000 екземпляра на възпроизведеното произведение, чийто автор е ищцата, които е разпространявал през 2020 г., то няма как да се направи извод, че той притежава такива екземпляри и към момента, поради което и няма как да бъде разпоредено те да се изземат и унищожат, което може да стане единствено ако те са в негово държане. Няма как съдът да постанови изземване и унищожаване на екземпляри от процесното произведение, които се намират в неидентифицирани трети лица, на които са дарени, защото такова решение няма как да бъде изпълнено.

По присъждане на направените по делото разноски:

С оглед изхода на спора разноски се следват на ищеца и на ответника.

По делото се доказаха реално заплатени от ищеца разноски в общ размер от 4 264, 10

лв., от които 560 лв. – платена държавна такса за разглеждане на предявените искове, 20 лв. – държавни такси за издаване на съдебни удостоверения, 1 684, 10 лв. – платени депозити за възнаграждения на вещи лица и 2 000 лв. - адвокатско възнаграждение, за което се представиха доказателства, че е платено. При съобразяване на размера на уважената част от исковете, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца трябва да се присъди сумата от 1 633, 64 лв.

В производството се доказаха реално заплатени разходи за водене на настоящото дело от ответника в общ размер от 2 500 лв. – адвокатско възнаграждение, за което в договора за правна защита и съдействие е изрично записано, че е платено. При съобразяване на размера на отхвърлената част от предявените искове на ответника се следва сумата от 1 500 лв.

С оглед горното и при направена от съда компенсация на дължимите суми за разноси ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 133, 64 лв.

Така мотивиран Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Л. Д. М., с ЕГН: ***, с адрес: гр. София, ж.к. „*****, да заплати на Н. М. А., с ЕГН: *****, с адрес: гр. Търговище, ул. „*****, на основание чл. 95 от Закона за авторското право и сродните му права сума в размер на 4 000 лв. /четири хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени от Н. М. А. имуществени и неимуществени вреди, които са причинени от извършено от Л. Д. М. нарушение на авторското право на Н. М. А. върху литературното произведение, със заглавие „Съвършената“ и подзаглавие „Преподобна С. неканоничната светица“, което е издадено за първи път през 2014 г. от издателство „Факел“, което нарушение се изразява в осъществено от Л. Д. М. през 2020 г. използване на това произведение без съгласието на автора чрез действия по разпространение на екземпляри от него, които са във формата на отпечатана през 2019 г. книга със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“ и подзаглавие „Б.П.. Записки от 1933 година“, като претърпените вреди се изразяват в неполучено възнаграждение за използване на произведението, както и в преживени от автора на произведението негативни психически изживявания, **ведно със законната лихва върху главницата от 03.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над сумата от 4 000 лв. до пълния предявен размер от 10 000 лв.**

ОТХВЪРЛЯ предявените от Н. М. А. срещу Л. Д. М. искове, както следва: 1) иск с правна квалификация чл. 95б, ал. 1, т. 2 от Закона за авторското право и сродните му права за осъждане на Л. Д. М. да преустанови да извършва нарушение на авторското право на Н. М. А. върху литературното произведение, със заглавие „Съвършената“ и подзаглавие „Преподобна С. неканоничната светица“, което е издадено за първи път през 2014 г. от издателство „Факел“, което нарушение се изразява в осъществявано от Л. Д. М. използване на това произведение без съгласието на автора чрез действия по

възпроизвеждане и разпространение на екземпляри от него във формата на отпечатана през 2019 г. книга със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“ и подзаглавие „Б.П.. Записки от 1933 година“; 2) иск с правна квалификация **чл. 95б, ал. 1, т. 3 от Закона за авторското право и сродните му права** за постановяване да бъдат иззети и унищожени всички тиражи на книга със заглавие „Преподобна С. неканонизираната българска светица“ и подзаглавие „Б.П.. Записки от 1933 година“.

ОСЪЖДА Л. Д. М. да заплати на **Н. М. А.** сума в размер на **133, 64 лв. /сто тридесет и три лева и шестдесет и четири стотинки/**, представляваща направени разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____